

Ζούμε στην εποχή που:

- 1) Η οικολογία προβάλλει ως αναγκαιότητα για την επιβίωση του πλανήτη και του ανθρώπινου γένους, αλλά και ως μαζικό κίνημα με πολιτικό λόγο και παρουσία τόσο στη Δυτική (Πράσινοι), όσο και στην Ανατολική Ευρώπη με έντονη τη νεολαίστικη παρουσία.
- 2) Η περεστρόικα και οι θυελλώδεις αλλαγές στις χώρες του ανατολικού μπλοκ έχουν για μας μια ιδιαίτερη σημασία. Ως νέοι που οραματίζονται μια ελεύθερη κοινωνία, παρατηρούμε τη σχετική απουσία αυτόνομου νεολαίστικου λόγου, όσο η προσπάθεια αλλαγής γίνεται από τα πάνω.
- 3) Η ανεργία και όλα τα ανάλογα φαινόμενα της κρίσης του καπιταλισμού καθώς και ο τεχνοκρατισμός σαν ανερχόμενη κυρίαρχη λογική είναι αναμφίβολα από τα πιο δυσοίωνα σημάδια (εν όψει μάλιστα του 92) καθώς βαδίζουμε στην κοινωνία των 2/3, όπου οι δύο θα δουλεύουν και ο τρίτος θα φυτοζωεί.
- 4) Η περιβόητη ΠΡΟΚΛΗΣΗ του 1992 έχει και τη σκοτεινή πλευρά της (την τόσο καλά κρυμμένη). Αρκεί να αναφερθούμε στη μεταφορά των βιομηχανιών στις λιγότερο αναπτυγμένες περιοχές (χαμηλά μεροκάματα, χαλαρότερες περιβαντολογικές ρυθμίσεις), την αυτοματοποίηση-ρομπότ ποίηση της παραγωγής με άμεση συνέπεια την ανεργία, την επίταση της αυταρχικότητας (με ενιαίο δίκαιο και διακοινοτικό αστυνομικό δίκαιο), την καταστροφή των οικοσυστημάτων, τα πυρηνικά εργοστάσια, την πολιτιστική ισοπέδωση μέσα από τα σύγχρονα μέσα μαζικής ενημέρωσης (δορυφορική) και τα κανάλια επιβολής προτύπων (ΤΟΡ, πολυεθνικές εταιρείες δίσκων).
- 5) Η κοινωνική ζωή συνθλίβεται όλο και περισσότερο με την περιθωριοποίηση των γυναικών και των νέων, αλλά και των στιγματικά αποκλειόμενων μειονοτήτων: των φυλακισμένων, των τοξικομανών, των ομοφυλόφιλων, των έγκλειστων σε ψυχιατρεία, των μεταναστών εργατών, τωντσιγγάνων, των νέγρων.

Ζούμε λοιπόν σε μια εποχή που η κοινωνική συντήρηση, η καπιταλιστική αναδιάρθρωση, η βαθύτερη συμφωνία των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων, η κρίση της Αριστεράς και η περιβαλλοντική καταστροφή τη χαρακτηρίζουν προσδιοριστικά.

Ειδικότερα στον Ελλαδικό χώρο:

- 1) Η κοινωνική ανισότητα θεμελιώνεται ήδη από την παιδεία (ανισοτιμία γενικού - τεχνικού, ΑΕΙ-ΤΕΙ, διαφορετικό επίπεδο σχολείων κατά

περιοχή και ανάλογα με τη σχέση τους με οικονομικά κέντρα). Το σχολείο - προθάλαμος για το πανεπιστήμιο προσφέρει μια άχρηστη, πακεταρισμένη γνώση, ενώ εθίζει τους νέους ως προς τους μηχανισμούς που λειτουργούν στην κοινωνία (αυταρχισμός, αποπροσωποποίηση, συμβολή του στην εκτεταμένη αναπαραγωγή του καταμερισμού εργασίας)

2) Ο ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟΣ διαπερνά συνολικά το σύστημα. Αστυνομικοί με ή χωρίς στολή περιφρουρούν ένοπλοι ασφυκτικά γειτονιές και στέκια νεο=λαίας, ΜΑΤ - ΜΕΑ είναι κάθε στιγμή έτοιμα να επιβάλλουν την τάξη (στις διαδηλώσεις και στα γήπεδα). Το ηλεκτρονικό φακέλλωμα προωθείται βάζοντας τις νέες τεχνολογίες στην υπηρεσία του χαφιεδισμού. Αστυνόμευση, δικαστικές αυθαιρεσίες (που αθώνει τον δολοφόνο Μελίστα), παρανομίες των υψηλά ιστάμενων.

3) Η πολιτική των εβδομηντάχρονων, η πολιτική των συναλλαγών και των μεταγραφών, η μιζέρια του ρεαλισμού απέναντι στη δυναμική των οραμάτων, διαμορφώνει μια πολιτική ερήμην των νέων. Η αυτονομία του νεολαίστικου λόγου είναι αδιανόητη ακόμα και σε τμήματα της Αριστεράς. Η "πατριαρχικά" προσανατολισμένη κοινωνική θεωρία, εξαντλείται στους ενήλικες και μένει κανείς με την εντύπωση ότι "αρχίσαμε τη ζωή μας στην ηλικία που πήραμε τον πρώτο μισθό" (SARTRE).

4) Οι οικονομικές προβλέψεις είναι όλες δυσοίωνες: κύμα σκληρής λιτότητας με στόχο τους εργαζόμενους - αναμενόμενη γεωμετρική αύξηση της ανεργίας. Οι νέοι γίνονται τα πρώτα θύματα (παραπαιδεία και ιδιωτικοποίηση της παιδείας, εκμετάλευση της στέγασης και σίτισης των φοιτητών/σπουδαστών, ανεργία και εκμετάλευση των νέων ως εργατικό δυναμικό).

5) Η οικολογία αρχίζει να ανακαλύπτεται. Υπάρχει μεν λανθάνουσα οικολογική συνείδηση, αλλά εκδηλώνεται περισσότερο σαν καταναλώσιμο προϊόν στο κέντρο της μόδας. Έτσι είτε παρουσιάζει σαν μόνο αντικείμενό της τη φυσιολατρεία είτε αποποιείται κάθε σχέση με πολιτική κόμματα και ιδεολογίες.

Στην Ελλάδα η συγκρότηση της ομοσπονδίας Οικολογικών και Εναλλακτικών Οργανώσεων είναι μια διαδικασία που μας αφορά, γιατί ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΜΕ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΑ και ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΠΡΕΥΜΑΤΑ στην ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ και ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ.

Επιδιώκουμε τη σύγκλιση για να προωθήσουμε μαζί, στους αγώνες του παρόντος και του μέλλοντος, το ανατρεπτικό κοινωνικό όραμα. Η συνάντηση των Αριστερών με τους Οικολόγους πρέπει να υπερβεί τον περιβαλλοντισμό και να επεκτείνεται στα θέματα της ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ, της ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ, της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ, της ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

6) Ακόμα και τώρα, στα τέλη του 20ου αιώνα το μισό του ανθρώπινου πληθυσμού συνειδητά υποτιμάται, οι ΓΥΝΑΙΚΕΣ εξακολουθούν να θεωρούνται το υποδεέστερο φύλο, ενώ παραμένουν τα καθιερωμένα πρότυπα της γυναίκας- συζύγου, μάνας, νοικοκυράς (στην εκπαίδευση, στην οικογένεια στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, στη δικαιοσύνη, στην εργασία). Ιδιαίτερα οι νέες γυναίκες δέχονται μια πολύμορφη καταπίεση από την οικογένεια και τον κοινωνικό περίγυρο, καθώς δέχονται ψυχολογική και σωματική κακοποίηση μέσα κι έξω από το σπίτι, πλήττονται πρώτες από την ανεργία και αντιμετωπίζουν τη βιαιότητα όχι μόνο του καπιταλιστικού συστήματος αλλά και της ανδροκρατούμενης κοινωνίας.

7) Η ποιότητα ζωής υποβαθμίστηκε μέσα στο άγχος, την ανία, το κιτς. Οι νέοι κουβαλώντας την ταμπέλα του τεμπέλη, έχουν να διαλέξουν ανάμεσα στην ηχηρή μοναξιά των DISCO και της καφετέριας και στη σιωπηρή ισοπέδωση του VIDEO. Κάθε αντίσταση στα παραπάνω, κάθε ευαισθησία (στέκια νεολαίας, ROCK συναυλίες ερωτικές σχέσεις) καταδικάζονται από "αγανακτισμένους πολίτες" μέσα στην υστερία του AIDS και των ναρκωτικών.

8) Οι κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις επιδιώκουν την επικράτηση της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ και ΕΙΡΗΝΕΥΣΗΣ. Θέλουν την αμβλυνση κάθε κοινωνικού προβληματισμού και αγώνα ώστε στην Ελλάδα του 90 να εφαρμοστεί μια πολιτική που στο όνομα της "ανάπτυξης" συντρίβει τον άνθρωπο και το περιβάλλον, διαιώνίζει την κυριαρχία και την εκμετάλλευση από τους λίγους πάνω στους πολλούς. Η "Χρυσή Ολυμπιάδα" (νέα παραλαγή του "άρτος και θεάματος") και οι "νέοι εθελοντές" της (νέα εκδοχή του προσκοπισμού), τα ορόσημα του 92 και του 2000: επιχειρούν να μας τα προσφέρουν σαν νέα "οράματα του έθνους".

Κι όμως κάτι χαλάει το σκηνικό.

Τα πρώτα σημάδια μιας ανησυχίας και κινητικότητας στην κοινωνία. Η εμφάνιση νέων σχέσεων με την πολιτική, κάποιο σπάσιμο της κοινωνικής αφασίας. Ήυπενθύμιση της αναγκαιότητας της Αριστεράς και κάθε άλλης φωνής που αμφισβητεί τον καπιταλισμό και βάζει την προοπτική του κοινωνικού μετασχηματισμού.

Όλοι εμείς που εδώ και μερικούς μήνες έχουμε αναλάβει μια Αυτόνομη νεολαίστικη εναλλακτική πρωτοβουλία σε μια πόλη όπου οι νέοι πολιτικά είναι αφισοκολλητές και συμπληρωματικοί υποψήφιοι ψηφοδελτίων σε κάθε δημοτικές εκλογές, όπου πολιτιστικά βρίσκονται υπό την επίβλεψη δημοτικών και άλλων υπαλλήλων, σε μια πόλη που δεν μπορεί ή δεν θέλει να μας χωρέσει

α) συνεκτιμούμε τα παραπάνω κοινωνικά φαινόμενα

β) αντιπαραθέτουμε τη συλλογική αντιστάσή μας σε κάθε κοινωνική βαρβαρότητα, στην απομόνωση, την αδιαφορία, τον ατομικισμό.

γ) διακηρύσσουμε: την επιμονή και την υπομονή μας για να ακουστεί

καθημερινά ο λόγος μας και σε όλα τα επίπεδα της ζωής της πόλης, την ανάγκη να συνδέσουμε τη δράση μας με κάθε άλλη κίνηση νεολαίστικη, αριστερή, οικολογική, φεμινιστική, πολιτιστική, στην πόλη, στο νομό και στην ευρύτερη περιοχή, αλλά και με τις διεκδικήσεις του εργατικού, φοιτητικού, σπουδαστικού, μαθητικού αντιαυταρχικού κινήματος πανελαδικά.

δ) στοιχηματίζουμε στον άνθρωπο και σε κάθε προοπτική και όραμα για μια ανθρώπινη κοινωνία, ελεύθερη και αυτοδιαχειριζόμενη.

Μέλη του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού
Νεολαίας

Λάρισα

Γενάρης 1990